

OUTFÖRBAR, a. 2. Som ej kan utföras. — *Syn.* Se *Overkställbar*.

OUTGRUNDLIG, a. 2. Som ej kan utgrundas; hvarom man ej kan göra sig föreställning. *En o. hemlighet, gåta. Guds o-a vishet, råd, barmhertighet.* — *Syn.* *Outransaklig.* — *Outgrundlighet*, f. 3. — *Outgrundligt*, adv.

OUTHÄRDLIG, a. 2. Se *Odråglig*.

OUTPLÄNLIG, a. 2. Som ej kan utplånas. *O. skymf.* — *Outplänlighet*, f. 3. — *Outplänligen*, o. *Outplänligt*, adv.

OUTRANSAKLIG, a. 2. Som ej kan utransakas. *Guds o-a råd, beslut.* — *Syn.* Se *Outgrundlig.* — *Outransaklighet*, f. 3. — *Outransakligen*, o. *Outransakligt*, adv.

OUTREDD, a. 2. Ej utredd, ej förklarad. *En o. naturkraft.* — *Syn.* *Oförklarad*.

OUTROTTLIG, a. 2. Som ej kan utrotas.

OUTSKUREN, a. 2. neutr. — *et.* (om hästar) Ej utskuren.

OUTSLAGEN, a. 2. neutr. — *et.* Som ej slagit ut. *O. blomma.*

OUTSLITLIG, a. 2. Som ej kan utslitas. — *Syn.* *Oslitlig*.

OUTSLÄCKLIG, a. 2. Som ej kan utsläckas. *O. eld.* (Fig.) *O-t hat.* — *Syn.* *Osläcklig.* — *Outsläcklighet*, f. 3. — *Outsläckligen*, o. *Outsläckligt*, adv.

OUTSÄGLIG, a. 2. Som ej kan utsägas, omfattas, beskrivas. *En o. helta.* — *Syn.* Se *Obeskriflig*. [*Outsägelig*.]

OUTSÄGLIGEN, **OUTSÄGLIGT**, adv. I högsta måtto, utomordentligt. *O. rädd, förskräckt.* — *Syn.* *Obeskrifligt*; se äfv. *Ganska*, *Mycket*. [*Outsägeligen*.]

OUTTRÖTTELIG ell. **OUTTRÖTTLIG**, a. 2. Som ej kan uttröttas, ej tröttnar. *Vara o. i sitt arbete. O. ifver. O-t nit.* — *Syn.* *Oförtrötad*, *Rastlös*, *Oförtruten*.

OUTTRÖTTLIGEN, adv. Se *Outtröttligt*.

OUTTRÖTTLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara outtröttlig. — *Syn.* *Oförtrutenhet*, *Rastlöshet*.

OUTTRÖTTLIGT, adv. Med outtröttlig ifver. *O. arbeta på något.* — *Syn.* *Rastlöst*, *Oförtrutet*.

OUTÖDELIG, a. 2. Som ej kan utödas. *O-a skogar.*

OUTTÖMMELIG eller **OUTTÖMLIG**, a. 2. Som ej kan uttömmas. *En o. tillgång. O-a rikedomar. O. frikostighet.* — *Syn.* *Öutöslig*.

OUTÖMLIG, f. 3. — *Outömligt*, adv.

OUTÖSLIG, a. 2. Som ej kan utösas, uttömmas; hvarpå ej kan göras slut. *En o. källa till glädje.* — *Syn.* *Öutömlig*. — *Outöslighet*, f. 3. — *Outösligt*, adv.

OUVERTURE, uvärtyr, f. 3. (fr.) Så kallas i tonkonsten en symfoni, som inleder en opera eller ett oratorium.

OVAGGAD, a. 2. Ej vaggad; utan att hafva blifvit vaggad. *Sofva o.*

OVAL, -ål, a. 2. (af lat. *Ovum*, ägg) Äggrund, aflängt rund. — *S. m. 3.* Äggrund figur.

OVÄLBÄR, övalbär, a. 2. Som ej kan eller får väljas.

OVÄLLAD, a. 2. 1) Som ej har gräsvall. *O. mark.* — 2) Som ej bevakas af vallhjon. *O. boskap.*

OVAN, övån, a. 2. 1) Ej van. *O. vid arbete, vid möda. O. att slita ondt.* — 2) Se *Ovanlig*. *Det är något o-t att se honom uppe så bitvida.*

OVANA, f. 1. 1) Brist på vana. *O. vid mödor. Det skedde af o.* — 2) Elak, dålig vana. *Hafva en o. Barn taga sig gerna o-nor.* — *Syn.* *Oskick*, *Osed*, *Olag*, *Oordning*.

OVANLIG, a. 2. Ej vanlig. *O. händelse. En o. menniska. Det är o-t att höra. Det är något o-t för mig.* — *Syn.* *Utomordentlig*, *Sällspord*, *Sällsynt*.

OVANLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara ovanlig. *Händelsens o.* — 2) Ovanlig händelse, omständighet, ovanligt förhållande. *Det är en o. att höra honom berömma någon.* — *Syn.* *Sällsynhet*.

OVANLIGT, adv. Emot vanan, mer än vanligt. *O. stor, liten. O. vacker.* — *Syn.* *Sällsynt*, *Utomordentligt*; se äfv. *Ganska*.

OVANSKLIG, a. 2. Se *Oförgänglig*. — *Ovansklighet*, f. 3. — *Ovanskligt*, adv.

OVARAKTIG, a. 2. Ej varaktig. *O. färg. O. väderlek.* — *Syn.* Se *Obeständig*.

OVARAKTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara ovaraktig. — *Syn.* Se *Obeständighet*.

OVARSAM, a. 2. Ej varsam. *O. i sina yttranden, i sitt tal.* — *Syn.* Se *Oförsigtig*.

OVARSAMHET, f. 3. 1) Brist på varsamhet. *O. i tal.* — 2) Ovarsamt ord, yttrande, ovarsam handling. *Begå en o.* — *Syn.* Se *Oförsigtighet*.

OVARSAMT, adv. Med ovarsamhet. *Bära sig o. åt. Gå o. till väga.* — *Syn.* Se *Oförsigtigt*.

OVEDERLÄGGLIG, a. 2. Som ej kan vederläggas.

OVEDERSÄGLIG, a. 2. Se *Obestridlig*. — *Ovedersäglighet*, f. 3. — *Ovedersägligen* o. *Ovedersägligt*, adv.

OVELD, m. fl., se *Övöld*, etc.

OVERKSAM, a. 2. Ej verksam: 1) Som ej medför verkan. *O-t medel.* — *Syn.* *Kraftlös*. — 2) (om person) Som ej är i verksamhet; ej van eller böjd för att vara verksam. *Förblifva o. En o. menniska.* — *Syn.* *Sysslös*; *Loj*, *Trög*.

OVERKSAMHET, f. 3. 1) Oförmåga att göra verkan. *Ett medels o.* — *Syn.* *Kraftlöshet*. — 2) Brist på verksamhet. *Hans o. är oförklarlig.* — *Syn.* *Sysslös*; *Lojhet*, *Tröghet*.

OVERKSAMT, adv. Utan verksamhet, i overksamhet. *O. tillbringa sin tid.*

OVERKSTÄLLBAR, a. 2. Som ej kan verkställas. *En o. sak. O-t förslag.* — *Syn.* *Utförbar*, *Overkställelig*, *Ogörlig*, *Omöjlig*. — *Overkställbarhet*, f. 3.

OVERKSTÄLLELIG, a. 2. Se *Overkställbar*. — *Overkställelighet*, f. 3.

OVETANDE, a. 1. Utan att veta det. *Göra något o. Det skedde mig (honom etc.) o.*, utan att jag (han etc.) visste det.

OVETENHET, f. 3. Brist på vetenskap om något. *Han gjorde det af o.* — *Syn.* *Okunighet*.

OVETERLIG, a. 2. Ej veterlig, ej känd, ej bekant. *Det är mig o-t.* [*Oveterlig*.]

OVETERLIGEN, o. **OVETERLIGT**, adv. Se *Ovetande*. *Det skedde mig o.* [*Oveterligen*.]

OVETT, n. sing. (Egentl. hvad som röjer brist på vett) 1) Skymfliga ord och utlåtelse, skymfligt tal, grofheter, skällsord. *Öfverhoppa någon med o.* — 2) Bittra förebräelser. *Få o. Gifva en o. för något. Det skall han ha o. för.*

OVETTIG, a. 2. 1) Som öfverhopar någon med ovett eller bittra förebräelser. *Vara o. på någon. De voro o-a på hvarandra.* — 2) Skymflig, skymfande. *O-a ord och utlåtelse.*